

HUZURU BOZMAK

Richard Yates 1926 yılında Yonkers, New York'ta doğdu. İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan ordusunda görev yaptı. Daha sonra bir süre gazetecilik yaptı, *Bağımsızlık Yolu* romanında Knox Ofis Makineleri olarak anlattığı Remington Rand Şirketi'nde metin yazarı olarak çalıştı, kısa bir süreliğine Senatör Robert Kennedy'nin konuşmalarını yazdı. 1961 yılında yayımlanan ilk romanı *Revolutionary Road* (*Bağımsızlık Yolu*, YKY 2017) Amerikan Ulusal Kitap Ödülü'ne aday oldu, 2008 yılında Sam Mendes tarafından sinemaya uyarlandı. Diğer romanları *A Special Providence* (1969), *Disturbing the Peace* (1975), *The Easter Parade* (1976), *A Good School* (1978), *Young Hearts Crying* (1984), *Cold Spring Harbor* (*Sessiz Sahil*, 1986) olan Richard Yates'in, *Eleven Kinds of Loneliness* (1962) ve *Liars in Love* (1981) adlı iki de öykü kitabı vardır. Richard Yates 1992 yılında öldü.

Aslı Konaç 1988 yılında Kıbrıs'ta doğdu. Ortaöğrenimini Türk Maarif Koleji'nde tamamladı. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema ve Televizyon Bölümü'nü bitirdikten sonra Glasgow Üniversitesi'nde çocuk edebiyatı alanında yüksek lisans yaptı.

Çevirilerinden bazıları: Francesca Haig'den *Ateş Vaazı* üçlemesi (*Ateş Vaazı*, *Kemik Haritası*, *Sonsuz Gemi*), Jack London'dan *Yabanın Çağrısı*, Sara Novic'ten *Savaşta Kız*, Julia Gray'den *Ben Ada Lovelace*, John Williams'tan *Kasap Geçidi*.

Richard Yates'in
YKY'deki kitapları

- Bağımsızlık Yolu (2017)
Sessiz Sahil (2017)
Mutluluk Fotoğrafi (2018)
Yalnızlığın On Bir Hali (2023)
Özel Bir Yazgı (2023)
Huzuru Bozmak (2024)

RICHARD YATES

Huzuru Bozmak

Roman

Çeviren
Aslı Konaç

YAPI KREDİ YAYINLARI

Monica McCall'a

1960 yazının sonlarına doğru, Janice Wilder için her şey ters gitmeye başladı. Sonraları hep dediğine göre en kötü tarafı, berbat olan tarafı da, hepsinin hiçbir uyarı olmaksızın gerçekleşmesiydi.

Otuz dört yaşındaydı ve on yaşındaki bir oğlan çocuğunun annesiydi. Gençliğinin solmakta olması onu hiç rahatsız etmezdi (zaten pek de öyle fütursuz ya da maceraperest bir gençlik olmamıştı onunkisi), ayrıca bir aşk evliliğinden çok anlaşmalı bir evlilik yapmışsa da bunda bir sorun yoktu. Kimsenin hayatı mükemmel değildi. Günlerinin düzenli akışından hoşlanırdı; kitapları severdi, ki çok sayıda kitabı vardı; Manhattan şehir merkezindeki gökdelenlere bakan yüksek, aydınlık dairesini de severdi. Ne pahalı ne de şık bir daireydi ama rahattı ve “rahat”, Janice Wilder’in en sevdiği kelimelerden biriydi. “Medeni” kelimesini de pek severdi, “makul”, “ayarlama” ve “ilişki” kelimelerini de. Neredeyse hiçbir şey onu üzmez, korkutmazdı; onu üzen ya da –hem de bazen kanını donduracak kadar– korkutan, sadece anlamadığı şeylerdi.

“Anlamıyorum” dedi kocasına telefonda. “Eve ‘gelemem’ derken ne demek istiyorsun?” Derken, haliya oturmuş elma yerken kendini CBS akşam haberlerine kaptırmış oğluna huzursuz bir bakış attı.

“Ne?” dedi. “Seni duyamıyorum. Nesin nesin?.. Bekle, yatak odasına geçeyim.”

İki kapalı kapının ardında, dahili telefonun başında yalnız kaldığında, “Pekâlâ John” dedi. “Baştan başlayalım. Neredesin? LaGuardia’da mı?”

“Hayır, Tanrı’ya şükür o bok çukurundan çıktım. Nasıl taksi tutacağımı çözene kadar en az iki saat dolaşıp durmuşumdur orada; derken şu kahrolasınca geveze taksi şoförlerinden birine denk geldim, adam–”

“Sarhoşsun, değil mi?”

“Bitirmeme izin verecek misin? Hayır, sarhoş değilim. İçtim ama sarhoş değilim. Dinle: Chicago’da ne kadar uyudum biliyor musun? Bütün hafta boyunca? Neredeyse hiç. Gecede bir iki saat;

dün geceyse hiç uyumadım. Bana inanmıyorsun değil mi? Gerçeğe asla inanmazsın sen.”

“Yalnızca nereden aradığımı söyle bana.”

“Bilmiyorum; daracık bir tür telefon kulübesinden, bacaklarım neredeyse – Grand Central. Biltmore. Yok, dur: Commodore.¹ Commodore’da içki içiyorum.”

“Peki canım, çok yakın sayılırsın. Tek yapman gereken–”

“Lanet olsun, dinlemiyor musun beni? Eve *gelemeyeceğimi* daha şimdi söyledim sana.”

Dirseklerini bacaklarına dayamış, telefonu iki eliyle birden sıkı sıkı tutan Janice çift kişilik yatağın kenarında öne eğildi. “Neden?” dedi.

“Tanrım. Yüzlerce nedeni var. Sayamayacağım, hatta saymaya başlayamayacağım kadar nedeni var. Birincisi, Tommy’ye hediye almayı unuttum.”

“Ah, John, bu çok saçma. Artık on yaşında; her seferinde hediye beklemiyor ki–”

“Peki, bu da başka bir neden. Chicago’da bir kız vardı, içki fabrikalarından birinde Halkla İlişkilere bakan cici bir şey. Palmer House’ta beş kere becerdim onu. Buna ne dersin?”

Bu türden haberlerin ilki değildi bu –çok sayıda kız olmuştu– ama ilk kez böyle, annesini şoke etmek isteyen övünge bir ergen gibi yüzüne vuruyordu bu haberi. Janice “Ne dememi istersin?” diye sormayı düşündü ama sesine güvenemedi; incinmiş çıkabilirdi sesi, ki bu bir hata olurdu, kuru ve hoşgörülü de çıkabilirdi ve bu daha da kötü olurdu. Neyse ki cevap vermesini beklemedi.

“Ya buna ne dersin? Daha uçaktayken güzelim hava yolları kredi kartçığım bakıp durdum. Canım isterse o kartla ne yapabilirim biliyor musun? Hepsinin canı cehenneme diyebilirim. Kocaman metal bir kuşa binip Rio gibi bir yere uçabilirim; güneşte uzanıp hiçbir şey yapmadan içki içebilirim, hiç ama hiçbir şey yapmadan, ta ki–”

“John, bunları daha fazla dinlemeyeceğim. Eve neden gelemediğini söyle bana.”

“Gerçekten bilmek istiyor musun sevgilim? Çünkü sizi öldürebileceğimden korkuyorum. İkinizi de.”

1 Grand Central, Biltmore ve Commodore: New York’un bir zamanlar ünlü otelleri. (ç. n.)

Paul Borg da Wilder'ların oğlu gibi CBS haberlerini izliyordu. Telefon çaldığında "Kahretsin" dedi, çünkü Eric Sevareid tam o sırada, Senatör Kennedy'nin Başkan Yardımcısı Nixon'ı mağlup etme ihtimalini özetlemeye başlamıştı.

Karısı buharla dolu mutfaktan, "Ben bakarım" diye seslendi.

"Yok yok, sorun değil. Ben bakarım." Müvekkilleri bazen evi arar ve hemen, hiç vakit kaybetmeden sesini duymak isterdi. Ama arayan müvekkili falan değildi. "Ah" dedi. "Merhaba Janice."

"Paul, seni tam da akşam yemeği vaktinde rahatsız etmek hiç hoşuma gitmiyor ama John için çok endişeleniyorum..."

Paul onu sorularıyla bölerek dinledi; soruları, kendi karısının yavaşça mutfaktan çıkıp televizyonu kapatarak meraktan fal taşı gibi açılmış gözlerle olabildiğince yakınında durmasına yetti. Paul, "... seni öldürmekten mi korkuyormuş?" dediğinde kadının yanakları kızardı ve titrek elinin parmakları yavaşça ağzının içine doğru süzüldü.

"... Peki, elbette elimden geleni yaparım Janice. Hemen oraya gideceğim ve işte... onunla konuşup sorunun ne olduğunu anlamaya çalışacağım. Sakin ol, endişelenme, tamam mı? İlk fırsatta döneceğim sana... Tamam Janice."

Telefonu kapattığında, "Tanrım!" dedi karısı.

"Kravatım nerede?"

Kadın kravatı buldu ve antre dolabındaki paltosunu öyle bir telaşla çekti ki tel askı gürültüyle yere düştü. "Sahiden öldürmekle mi tehdit etmiş onu?" Adeta ışık saçıyordu.

"Of, Tanrı aşkına Natalie. Hayır, elbette 'tehdit' etmemiş, anlaşılan sinirsel ya da ruhsal bir tür... Dönünce anlatırım."

Kapıyı ardından çarparak kapattı ama Natalie tekrar açıp peşinden asansöre giden yolun yarısına kadar gitti. "Paul, akşam yemeği ne olacak?"

"Sen ye, beni bekleme; şehir dışında bir şeyler yerim ben. Dinde, Janice'i aramanı istemiyorum. Telefonu meşgul olmasın ki ben aradığımda ulaşabileyim. Tamam mı?"

Greenwich Village'in kuzeybatısında yer alan şu yeni, yüksek binalardan birinde oturuyorlardı; Borg, Commodore'a varmasının on dakikadan fazla sürmeyeceğini düşünüyordu, park yerinden çıkıp Hudson üzerinden şehrin dışına yönelirken sürüş konusundaki doğal yeteneğinden ve arabasının randımanından hoşnuttu.

Janice'in sesindeki ümitsizliğin yerini yenilenen güç ve umuda bırakmasından, ilk önce kendisini aramış olmasından da hoşnuttu. Şehir içindeki trafik ışıklarından birinde, saçıyla kravatının düzgün olduğundan emin olmak ve yüzündeki ciddi olgunluğu takdir etmek için öne eğilip dikiz aynasına şöyle bir göz attı. Arkasından gelen korna sesini duyana dek de yeşil ışığın yandığını fark etmedi.

Alt kattaki bara girer girmez aradığı adamı gördü. John Wilder karşı duvardaki bir masada yalnız başına oturuyordu, alnını eline dayamış, bardağındaki içkiye bakıyordu. Ama bunun rastlantısal bir karşılaşma gibi görünmesini sağlamak önemliydi, ki bu çok da zor olmamalıydı: İkisi de fazla uzak olmayan ofislerde çalışıyordu ve eve gitmeden birer içki içmek için burada buluştukları çok olmuştu. Ortada herhangi bir kumpas olduğu düşüncesini gidermek için kışının yarısını bir bar taburesine kondurup viski soda söyledi –“Hafif olsun”– ve Wilder'a bir bakış daha atmaya göze almadan önce içinden yüze kadar saydı. Değişen bir şey yoktu. Wilder'ın saçları gergin parmaklarla taranarak dağıtılmıştı (sadece bu bile tuhaftı, çünkü konu saçı oldu mu genellikle kibirlilik derecesinde titizdi) ve yüzü karanlıkta kaldığından, sarhoş mu, yorgun mu, yoksa... her neyse işte, ne durumda olduğunu anlamak imkânsızdı. Kafasından aşağısı her zamanki gibiydi gerçi: İyi dikilmiş takım elbisesi, temiz gömleği, koyu renkli kravatı ve yerde, dizinin dibinde duran pahalı valiziyle kısa boylu, kendi halinde, biçimli bir adam.

Borg ilk önce Wilder'ın onu görmesini umarak bara döndü; derken bir kez daha yüze kadar saydı, içkisini alıp rahat olduğunu umduğu adımlarla odanın karşısına yürüdü ve “Merhaba John. Chicago'da olduğunu sanıyordum” dedi.

Wilder başını kaldırıp baktı, berbat görünüyordu: Çok solgundu, yüzünde boncuk boncuk ter birikmişti ve gözleri boş bakıyor gibiydi.

Borg yanına oturmak için bir sandalye çekerek, “Yeni mi döndün?” dedi.

“Biraz oldu. Bu saatte dışarıda ne işin var?” En azından saatin kaç olduğunu biliyor gibiydi.

“Saat yediye kadar ofisten çıkamadım. Ne gündü ama. Toplantılar, telefon görüşmeleri; bazen her şey aynı anda olur ya. Bilirsin.”

Ama Wilder dinlemiyordu. İçkisini hızla bitirip, “Kaç yaşındasın Paul? Kırk mı?” dedi.

“Neredeyse kırk bir.”

“Vay anasını. Ben otuz altı bile olmadım ama Tanrı kadar yaşlı hissediyorum. Garson! Nerede bu lanet garson?” Tekrar ona döndüğünde gözleri berrak, bakışları keskindi. “Bir şey daha. Neden ikimiz de çirkin kadınlarla evlendik sence?”

Borg kanının boğazından kafasına doğru yükseldiğini hissetti. “Hadi ama” dedi. “Bu söylediğinin aptalca olduğunu biliyorsun.”

“Doğru ama. Hadi benim durumumda anlaşılabilir, çünkü çelimsizin tekiydim hep. Çocukken herkes Mickey Rooney’ye benzediğimi söylerdi, böyle bir engelle güzel kızları tavlama çocuk oyuncağı da değil yani. Daha gençken büyük, şahane memeleri var diye Janice’te karar kıldım herhalde; gerisini unutabilirim dedim, kısa bacaklarımı, futbolcu omuzlarımı ve suratını yani; kendimi sonsuza dek o memelere gömüp dünyayı unutabilirdim. Tanrım. Ama bu benim hikâyem, seninki ne? Boyun da uzun yani. Nasıl oldu da Natalie gibi bir meymenetsize kaldın?”

“Tamam ama, kes artık John. Fazla içmişsin.”

“Hiç de bile. Ne kadar içtiğimi sen nereden biliyorsun? Uyumaya ihtiyacım var, o kadar. Chicago’da bütün hafta boyunca uyumadım, hem de hiç. Palmer House’taki o yatakta tepinip durdum, asabım bozuktu, kafamda aynı şeyler dolaşıp durdu, deli gibi – bilmiyorum. Bu sürenin bir kısmında benimle tepinen hoş bir kızcağız da vardı ama bu bile fayda etmedi. Ne biliyor musun? Kendimle ilgili çok şey öğrendim. Uyuyamadığımda bazen bir şeyleri çözüyorsun; en azından bana öyle oldu. Hem de bir sürü şeyi. Sonra da havaalanından dönerken şu geveze taksi şoförlerinden birine denk geldim ve ne dedi biliyor musun? Dedi ki – Tanrım, şu anda bana kızgınsın sen, değil mi Paul? Kızgınsın çünkü Natalie’ye meymenetsiz dedim.”

“Kızgın değilim, senin için endişeleniyorum. İyi görünmüyorsun ve mantıklı konuşmuyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bu gece eve gidecek durumda değilsin bence.”

Wilder rahatlayarak derin bir iç çekti. “Bence de eski dostum. Hiç değilim. Bunu Janice’e de anlatmaya çalıştım ama anlamadı. Baksana, onu sen ara, olur mu? Sen anlat.”

“Tabii John. Daha sonra ararım.”

“Yani, sen anlatırsan her şeyi anlar çünkü. Seni Abraham Lincoln filan sanıyor.”

“Tamam John.”

“Şanslı bir herifsin, biliyor musun Paul? Yani, avukat dediğin profesyoneldir, doktor ya da rahip gibi; konuştuğun zaman insanlar seni dinler. Benim gibi, herkesin üstüne basıp geçtiği bir bok parçası değilsin. Taksi şoförleri, garsonlar, hayatım boyunca işe yaramazların zulmüne uğradım. İşe yaramazlar tarafından ezildim.”

“Taksi şoförü sana ne dedi John?”

“Haa, o ukala herif. Manyak gibi sürüyordu, ben de yavaşlamasını söyleyip duruyordum anlayacağın, arka koltukta oradan oraya sekip kıvranıyordum, o da bana, ‘Bir psikiyatriste görünsen iyi olur dostum, sinirlerin bozulmuş senin’ dedi.”

Bir şey daha: Çocuğun olmadığı için de şanslısın. Tanrım, Tommy olmasa güzelim hava yolları kredi kartçığımı alır, kocaman metal bir kuşa biner, Rio gibi bir yere giderdim. Param bitene kadar güneşlenir, sonra da kafama sıkardım. Ciddiyim.”

“Hayır, değilsin. Mantıklı olmaya çalışalım John. Kimse bir hafta uykusuz kalmaya dayanamaz. Bence senin tıbbi bakıma ihtiyacın var; yatıştırıcıya ve dinlenmeye ihtiyacın var. İzin ver de seni St. Vincent’a götürüeyim.”

“Bak Borg. Sen iyi bir adamsın, ofiste zor bir gün geçirmişsin, ayrıca karına meymenetsiz dediğim için özür dilerim, çünkü o da iyi biri, hem muhtemelen senin için mükemmel bir güveçte tavuklu erişte yemeği de hazırlamıştır ama beni bir hastaneye kapatmaya çalışırsan fena bozuşuruz.”

“Kimsenin seni bir yere kapattığı yok. Aşırı yorgunluk nedeniyle St. Vincent’a yatacaksın; seni uyutacaklar, yarın ya da ertesi gün de yeni bir adam olarak çıkacaksın oradan. Eski haline döneceksin. Yapılacak tek şey bu.”

Bir duraksama oldu. “Bir düşüneyim.” Düşünmek bir içki daha söylemek anlamına geliyordu, ki Wilder bunun yarısını tek yudumda bitirdi. “Daha iyi bir fikrim var” dedi sonra. “Beni Varick Sokağı’na götür.”

Borg yüzünü ekşitti, çünkü başından beri bu fikirten korkuyordu. Bu ikisi birkaç yıl önce, evlilik hayatlarından gizlice kaçabilecekleri bir yer olarak, Varick Sokağı’ndaki bir zemin katında bulunan sudan ucuz bir daireyi ortaklaşa kiralamıştı (belediyenin el koymasına gereken türden bir bodrum katıydı aslında). Daireyi temizletip beyaza boyatmışlar, çift kişilik bir yatak, dopdolmuş bir içki dolabı, ikinci el birer ocakla buzdolabı ve daireyi “hoş” kılmaya

yetecek başka eşyalarla döşemişlerdi, ayrıca rehberde numarası bulunmayan bir de telefon bağlatmışlardı. Bunun ardındaki düşünce, ikisinden biri Wilder'ın deyimiyle bir talih kuşuna –müsait ve rıza gösteren bir kıza– rastladığında, şehir dışında işi varmış gibi yaparak bir öğleden sonra, hatta birkaç gece boyunca buraya çekilebileceği ve gergin de olsa yeniden bekâr olabileceğiydi. Ama kulağa olduğundan daha iyi gelen bir düşünceydi bu; öyle pek fazla talih kuşuna rastlamamışlardı.

“Varick Sokağı'na gitmek istediğin falan yok John.”

“Kim demiş istemiyorum diye? Sorun ne, yoksa sen mi gidecektin?”

“Hayır. Aylardır oraya gitmedim. Ama Chicago'daki kız uyuma- na yardım edememişse başka bir kızın edebileceğini de nereden çıkardım?”

“Denemeye değer belki. Rita'yla tanışmış mıydın? *Time and Life* dergisindeki araştırmacı kız? Herhalde onu aramak için çok geç olmuştur gerçi. Ya şu şişmanca kız? Neydi adı? Doktorla evli olan? Yok, dur, o Boston'a taşınmıştı.”

“Hadi ama John. Gerçekçi olalım.”

Wilder pes etti. “Gerçekçi, tabii. Benim sorunum da bu. Hayatım boyunca hiç gerçekçi olmadım. Eskiden film yapmak istediğimi hiç anlatmış mıydım sana? Tanrım.” İçkisini bitirdi. “Tamam Borg, kabul. Bir içki daha, sonra acayip gerçekçi olacağım. Garson!” Kolunu olabildiğince gererek bardağını masaların arasındaki geçide uzattı, diğer eliyle masaya tutunmasaydı sandalyesinden düşebilirdi.

“Bağırmaya gerek yok efendim” dedi garson.

“Ukala dümbeleğinin teki olmaya da gerek yok.”

“Bakın beyefendi, size hizmet etmek zorunda değilim.”

“Yaa? O zaman kıcıımı öpmeye ne dersin yağ tulumu?”

Borg masaya çok sayıda banknot bırakarak, “Sorun yok” dedi. “Sorun yok, gidiyoruz. Bana uzat John, bavulunu ben alırım.”

“Ne yani, kendi çantamı taşıyamaz mıyım? Kötürüm falan mı sanıyorsun sen beni?”

Oysa çanta onu zorladı; otelden çıkarlarken Cam kapılardan birine sıkıştı ve Wilder'ın bunun üzerine “Hay sıçayım” demesi insanların dönüp ona bakmasına neden oldu; derken Lexington Caddesi'ne çıkan pasajdan geçerken birkaç kez durup çantayı yere bıraktı, bir keresinde bir kadının düşmesine neden oluyordu nere-

deyse; çantanın elinin canına okuduğunu, bacağımysa öldüresiye acıttığını söylüyordu.

Borg şehir trafiğinde emekler gibi ilerlerken Wilder sessizdi ama uzun Yedinci Cadde'de ilerlemeye başladıklarında yolcu kapısına yapışarak kıvranmaya başladı, bir eliniyse yüzünü korumak istercesine havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına Paul, dikkatli sürer misin şunu? Yavaşlasana!"

"Sakin olmaya çalış John. Olabildiğince yavaş sürüyorum."

St. Vincent'in acil girişi o akşam yoğundu, yerde görevlilerle stajyerlerin üzerine eğildiği sedyeler, muayene masalarından birindeyse yüzünden kanlar akarken inleyen orta yaşlı bir kadın vardı ama Borg beyaz giyen genç bir adamın bir masanın ardında oturduğu, bölmeyle ayrılmış bir girinti buldu, belli ki sorumlu oydu.

"Doktor, aslında acil bir durum değil ama arkadaşım aşırı derecede yorgun; bir haftadır hiç uyumamış, yatıştırıcıya ihtiyacı var. Açıkçası bence bir tür sinirsel ya da..."

Borg sonradan bu cümleyi nasıl tamamladığını hatırlayamadı: Doktorun kalın gözlük camlarının ardından önce birine, sonra diğerine bakarak kırıştırdığı gözlerinin farkındaydı sadece. Wilder çoktan yakasını açmış, kravatını çözmüştü; şimdise yakasını daha da açmak için göğsünü tırmalıyordu, hem de bunu öyle hırçın hareketlerle yapıyordu ki gömleğinin düğmelerinden biri düşüp yerde dönmeye başladı. Doktor oturmasını söylediğinde valizini bam diye yere bırakıp boş olan tek yere çöktü; sarı cilalı ahşap parçaları olan, eski moda, kocaman bir tekerlekli sandalyeydi bu; özellikle de geri geri sürüklenince ve birden ortaya çıkan bir görevli tarafından yakalanınca küçücük ve çaresiz görünmesine neden olan bir tekerlekli sandalye.

Doktor, "Beyefendi, lütfen dışarı çıkar mısınız?" dedi, Borg söyleneni yapmakta hiç gecikmedi. Ayakları ağrıyordu. Acıkmıştı, yorgundu ve eve gitmek istiyordu. Bütün bunlar yakında bitecekti. "Ah, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Paul" diyecekti Janice. "Sen olmasan ne yapardık, hayal bile edemiyorum."

Bölme inceydi. Doktorun sorgusunu ya da Wilder'in verdiği cevapları duyamıyordu ama bunun rutin bir kayıt görüşmesi olduğunu varsaydı (isim, yaş, meslek, en yakın akraba, tıbbi geçmiş, daha önceki uykusuzluk deneyimleri), derken her şey kontrolden çıktı.

“... İiyordum, evet, ha Şunu bileydin. Uyuyamadığında sen ne halt edersin delikanlı? Tatlı mı yersin? ‘The Late Show’u mu izlersin? Otuzbir mi çekersin? Beni dinle! Beni dinle seni okumuŐ, sümüklü, küçük ibne bozuntusu – dinle: Bu hafta kendimle ilgili çok Şey ğrendim. Senin yüz sene uęraŐsan anlayamayacağın Şeyler...”

Borg daha buldukları girintiye geri dnemedenden parçalanan tahtanın sesi duyuldu; Wilder bir ayağıyla vurduğu tekerlekli sandalyenin ayaklığını kırmıŐtı. Görevli, “Sakin olun beyefendi, sakın olun” dedi.

Doktor dağınık evraklarının başından kalkmıŐtı, Wilder’sa “Hayatım boyunca herkesin üstüne basıp geçtiği bir bok parçası oldum ve içimdeki yüceliğin yeni farkına vardım” diyordu. “İimde bir yücelik var ve bana öyle bakmayı kesmezsen, beni bu siktiğimin hastanesine kabul etmezsen, gözlüklerini aldığım gibi boğazından içeri sokacağım. AnlaŐıldı mı?”

Derken görevli sandalyesini ters yöne çevirdi ve onu bir kordondan aŐaęıya götürdü, doktor da Borg’a orada Wilder’a uygun bir servis olmadığını açıkladı; izlenecek tek yol onu Bellevue’ya götürmekti ve derhal bir ambulans sağlanacaktı. “Şimdi den arayıp haber vereceğim” dedi. “Sizi bekleyecekler.”

Borg biraz sonra bacaklarının arasındaki bavulla ambulansın içindeki daracık sraya sıkıŐmıŐtı. Sedyedeki hastaların sırtüstü taŐını dŐnmŐtı hep, oysa Wilder karın üstü uzanmıŐtı ve üç ya da dört görevli elleriyle onu sedyeye bastırıyordu, buna rağmen hâlâ bağırıp çağırarak monoloğunu sürdürüyordu ama söylediklerinin neredeyse hiçbiri anlaŐılmıyordu, öyle ki sadece “sikeyim”, “Őıayım” ve “yücelik” kelimeleri seçilebiliyordu. Borg pembe gri soluk ıŐıkta, Wilder’ın açılan paltosuyla gömleğinin kürek kemiklerine kadar çıktığını gördü; ikisini de aŐaęı çekti ve onu rahatlatacağını umarak adamın titreyen, nemli omurgasını ovdu. Wilder’ın onu duyup duymadığına aldırmadan, “John” dedi, “iyice dinlenmek istiyordun, dinleneceksin de. Şimdi rahatla sadece, bir Őeyin yok.” Ambulans tam o sırada hızlandı ve sireni almaya başladı, önce alçak sesle hırlıdadı, merkezden geerkense yükselerek feryada dnŐtı.

Dümdüz yol insanı morartan tümsek ve çukurlardan oluŐuyormuŐ gibi, durmadan, “Ah!” diyordu Wilder. “Ah!.. Ah!.. Ah!..”

Bellevue –ya da Bellevue denen labirentin hangi kısmına varmıŐlarsa orası– yle hayret vericiydi ki bir anlığına Borg’un zihni

bile bulandı. Biri ona NEW YORK BELEDİYESİ, HASTANELER DAİRESİ başlıklı bir belge verip nereyi imzalayacağını gösterene, ev ve ofis numaralarını nereye yazacağını ve “ilişkisi” diye işaretilenen bölüme “arkadaş” yazması gerektiğini söyleyene dek, elinde Wilder’ın bavulu, ağzı bir budalanınki gibi açık, öylece durdu. Bütün bunları çabucak yaptı çünkü bu iş hallolmadan Wilder’ı görmesine izin vermeyeceklerdi; ardından onu yine de göremeyeceğini öğrendi çünkü iki iriyarı görevli hâlâ bağırıp çağırın Wilder’ı sıkıca boyunlarına doladıkları kollarından sürükleyerek üçüncü bir görevlinin tekerlekli sandalyeyle beklediğı, dışa kapalı asansöre götürüyordu, onu tekerlekli sandalyeye zorla oturtmakla kalmayıp bağladılar da. Derken asansörün kapısı açıldı ve onu içeriye ittiler, sandalyenin sırtına şablon harfleriyle AKIL HASTASI yazılmıştı.

Borg bulabildiğı ilk beyaz gömlekleli adama, “Bakar mısınız?” dedi. “Bakın, buranın prosedürü nedir?”

Adam gülümsedi, omuz silkti ve İspanyolca veya İtalyanca olabilecek bir dilde hızla konuşmaya başladı.

“Doktor musunuz?”

“Ben mi? Hayır. Doktor şurada.”

“Bu çanta sizin mi beyefendi?” dedi başka bir ses.

“Hayır. Yani evet, durun, verin, ben alayım.”

Ardından, “Kusura bakmayın doktor ama ben biraz... Buradaki prosedür tam olarak nedir?” dedi.

Bu adam da St. Vincent’taki doktor gibi çok gençti ama büyük bir şehir hastanesinde geçen bir aşk filminde başrol oynayabilecek kadar yakışıklıydı. “Prosedür mü?” Ona hamburger ve bir termos kahve getiren hemşireye ya da hemşire yardımcısına, “Teşekkürler tatlım” dedi.

“Rica ederim.”

“Demek istediğim” dedi Borg, “Bay Wilder’a ne yapacaklarını söyleyebilir misiniz bana?”

“Wilder.” Doktor kahvesini bir kenara bıraktı ve eline aldığı dosyaya gözlerini kısarak baktı. “Ha, evet. Onu kaydettiren sizsiniz, değil mi Bay Berg?”

“Borg. Avukatım.” Saygınlığını bir nebze daha kanıtlamak istercesine paltosunu düzeltti. Hamburgerin sıcak, kahverengi kokusu açlıktan zayıf düşmüş hissetmesine neden oldu.

Ağız yemekle dolu doktor, “Şöyle ki, o da her hasta gibi tedavi edilecek Bay Borg” dedi. “Her şeyden önce, onu uyutacaklar.”

“Peki sizce ne zaman taburcu edilir?”

“Söylenmesi zor. Bugün cuma ve İşçi Bayramı nedeniyle hafta sonu uzun. Psikiyatristler salı gününe kadar dönmez ve vakayı değerlendirmeleri çarşamba ya da perşembe gününü bulur. Ondan sonrasıysa tamamen onlara kalmış.”

“Tanrım. İşçi Bayramı aklımdan çıkmış. Bu... mesele şu ki, farkına varsaydım o belgeyi imzalamazdım... demek istediğim bu gerçekten çok... talihsiz oldu.”

Doktor yemeğini çiğnemeye devam ederken, “Endişelenmeye gerek yok” dedi dudaklarından et ve ekmek kırıntıları dökülerek. “Bence doğru olanı yaptınız. Bakın, avukatsınız; polisle hiç işiniz olur mu?”

“Hayır. Benim müvekkillerim... Hayır, polisle işim olmaz.”

“Peki, tamam, yine de... halini gördünüz.” Doktor beyaz gömleğinin koluyla ağzını sildi ve kumaşta ketçap lekesi bıraktı. “Hangisi daha iyi? Bir süre burada güvende olması mı, yoksa polisler onu alıp huzuru bozmaktan içeri atana kadar sokaklarda dolaşması mı?”